

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **L. H.**, zast. JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem Zítkova 9, Litoměřice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2003, č. j. 11 Ca 193/2003 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2002, č. j. 8674/02-130. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Mělníku ze dne 18. 2. 2002, č. j. 11496/02/043923/1273, kterým byla stěžovateli doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 1998 v celkové výši 24 655 Kč, a to za použití pomůcek.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 10. 3. 2003 žalobu. Žaloba byla podána společně proti celkem čtyřem rozhodnutím žalovaného správního orgánu, usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2003, č. j. 11 Ca 72/2003 - 25, byla shora označená věc vyloučena k samostatnému projednání.

V žalobě stěžovatel zejména namítal, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech. Konkrétně uváděl, že rozhodnutí je nicotné, a to z důvodu, že neobsahuje všechny náležitosti dle § 32 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), jmenovitě uvedení hmotně-právního předpisu ve výroku rozhodnutí. Dále stěžovatel rozhodnutí správce daně vytýkal rozpor s ustanovením § 46 odst. 8 (rozhodnutí finančního úřadu ve výroku neobsahuje doměřený rozdíl na daňovém základu) označeného zákona. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, a tím žalovaný porušil větu druhou § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Dále uváděl, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně dle pomůcek, neboť nebyl řádně vyzván k odstranění pochybností finančního úřadu. Na základě výše uvedeného pak požadoval zrušení všech napadených rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Následným rozsudkem Městský soud v Praze žalobu ve vztahu k označené věci zamítl. Z odůvodnění tohoto rozsudku zejména vyplynulo, že Městský soud v Praze neshledal porušení relevantních ustanovení zákona o správě daní a poplatků, přičemž stěžovatel neprokázal skutečnosti vymezené mu zákonem o správě daní a poplatků, tedy neunesl důkazní břemeno, a proto žalovaný správně stanovil daň dle pomůcek. K námitce týkající se neuvedení doměřeného rozdílu na daňovém základu ve výroku rozhodnutí Městský soud v Praze uvedl, že z ustanovení § 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, které stanoví náležitosti rozhodnutí, nevyplývá, že by výrok rozhodnutí musel obsahovat údaj o doměřeném rozdílu na daňovém základu. Tuto náležitost pak nelze podle Městského soudu v Praze dovozovat ani z jiných ustanovení zákona. Navíc uvedený rozdíl je zřejmý z obsahu platebního výměru, jehož nedílnou součástí je další samostatný list. V této námitce proto stěžovateli nepřisvědčil. K námitce, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání Městský soud v Praze uvedl, že v případě, kdy je stanovena daň podle pomůcek, odvolací orgán postupuje podle § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků a nikoliv podle dalších odstavců tohoto právního ustanovení, s tím, že ustanovení § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků je nutno považovat za speciální ve vztahu k dalším odstavcům tohoto ustanovení zákona. Proto ani v této námitce stěžovateli nepřisvědčil. Stejně tak Městský soud v Praze stěžovateli nepřisvědčil ani ve zbývajících námitkách a žalobu proto zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel obecně formulovanou kasační stížnost, kterou na výzvu soudu doplnil. V kasační stížnosti namítal důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně zejména uváděl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je paaktem, neboť ve výroku neobsahuje základní náležitost uvedenou v § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků, v daném případě údaj o doměřeném rozdílu na daňovém základu. To, že tato náležitost musí být obsahem výrokové části, vyplývá podle stěžovatele z § 46 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, a to ve spojení s tím, že právem daňového subjektu je napadat v odvolání tento rozdíl. Základ daně a daň jsou uvedeny na dalším listě, který nemá podle stěžovatele náležitosti rozhodnutí a tak se nestává součástí jeho výrokové části. Stěžovatel tvrdil, že bylo porušeno ustanovení věty první § 32 odst. 7 daňového řádu, neboť dodatečný platební výměr neobsahuje základní náležitost, t. j. doměřený daňový základ na dani z přidané hodnoty, a jedná se tak o rozhodnutí nicotné.

Stěžovatel dále tvrdil, že ustanovení věty druhé § 50 odst. 5 není ustanovením speciálním vůči dalším odstavcům, jmenovitě větě první třetího odstavce a větě druhé

sedmého odstavce daného zákonného ustanovení, co do jejich aplikace. Je-li odvolání odůvodněno tak, že nebyly dodrženy zákonné podmínky pro stanovení daně za použití pomůcek, je povinností odvolacího orgánu, pokud nevyhoví odvolání v plném rozsahu, se s těmito důvody odvolatele vypořádat podle věty druhé § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, a to v mezích věty první odstavce 5 téhož paragrafu. S ohledem na to, že se žalovaný se všemi důvody z odvolání nevypořádal, namítl stěžovatel shodně jako v žalobě nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhoval zrušení označeného rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení. Požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém odkázal na obsah spisového materiálu a rozsudek Městského soudu v Praze. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat jako městský soud námitky související s řízením před správním orgánem, nýbrž je jeho úkolem primárně posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel za tento důvod označil důvod vymezený pod písm. a) § 103 odst. 1 s. ř. s, tedy nesprávné právní posouzení právní otázky soudem, je třeba se vyjádřit k dopadu významu tohoto důvodu.

Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Městského soudu v Praze neshledal.

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba nejprve poukázat na znění relevantních zákonných ustanovení pro stanovení daně za použití pomůcek.

Ustanovení § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků stanoví, že *jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Pokud ohledání nebylo možno provést v rámci místního šetření nebo daňové kontroly, provede se u správce daně. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečné důkazem.*

Ustanovení § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků doplňuje, že *nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním (podle odstavců 1 až 4), je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.*

Ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků pak režim dokazování vymezuje tak, že *v daňovém řízení daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.*

Ustanovení § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků potom výše uvedené determinuje, a to tak, že správce daně prokazuje:

- a) doručení vlastních písemností daňovému subjektu,
- b) existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky a nebo právní fikce,
- c) existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem,
- d) existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí.

Z výše uvedeného vyplývá, že daňový subjekt má v daňovém řízení povinnost uváděné skutečnosti i prokázat; vyjma skutečností vymezených v § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Neprokáže-li jím uváděné skutečnosti, má správce daně možnost použít institut tzv. pomůcek.

V souzené věci Nejvyšší správní soud ze správního spisu přitom zjistil, že správce daně, Finanční úřad v Mělníku, provedl u stěžovatele daňovou kontrolu. V kontrolních zjištěních přitom došel k závěru, že stěžovatel za předmětné zdaňovací období do peněžního deníku zaúčtoval doklady, podle kterých vložil do pokladny peněžní prostředky a zaúčtoval je jako půjčky podnikatele, které nejsou předmětem daně. Správce daně stěžovatele následně vyzval, aby uvedené skutečnosti ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků prokázal, tedy odstranil pochybnosti týkající se původu uvedené hotovosti. Stěžovatel však v uvedené lhůtě, jak rovněž vyplývá ze správního spisu, a to ani po prodloužení lhůty, pochybnosti správce daně nevyvrátil (naopak správci daně se podařilo vyvrátit, že si žalobce půjčil od občana Polské republiky R. M. finanční prostředky ve výši 200 000 DM a poté, co změnil vyličení rozhodujících skutečností, nepředložil ani neoznačil důkazní prostředky, jimiž

by objasnil původ hotovosti, kterou vložil do pokladny a zúčtoval jako půjčku podnikatele). Proto správce daně stanovil daň z přidané hodnoty za použití pomůcek. Rozhodnutím Finančního úřadu v Mělníku č. j. 11496/02/043923/1273 ze dne 18. 2. 2002 byla stěžovateli doměřena daň z přidané hodnoty. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 10. 2002, č. j. 8674/02-130 zamítnuto. Proti tomuto rozhodnutí pak podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl zamítavým rozsudkem Městský soud v Praze, který je nyní přezkoumáván Nejvyšším správním soudem.

Ze spisu tedy prokazatelně i podle Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že stěžovatel nesplnil podmínky stanovené mu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, tedy neunesl své důkazní břemeno, a správce daně proto pokud stanovil daň dle pomůcek, postupoval zcela v souladu se zákonem. Městský soud Praze přitom, i podle názoru Nejvyššího správního soudu, správně vyšel ze skutkového stavu zjištěného žalovaným správním orgánem, a stejně tak správně vyhodnotil závěry žalovaného správního orgánu. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Použití pomůcek bylo v souzené věci oprávněné, podmínky pro jeho použití, tedy neprokázání uváděných skutečností ze strany daňové subjektu, byly beze zbytku naplněny.

To je podle názoru Nejvyššího správního soudu významné především ve spojení se stížnostní námitkou, že Městský soud v Praze nesprávně vyhodnotil režim § 50 zákona o správě daní a poplatků, když k žalobní námitce, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání a porušil tak ustanovení § 50 odst. 7 předmětného zákona, uvedl, že v případě, kdy je stanovena daň podle pomůcek, odvolací orgán postupuje podle § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků a nikoliv podle dalších odstavců tohoto zákonného ustanovení, s tím, že ustanovení § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků je nutno považovat za speciální ve vztahu k dalším odstavcům tohoto zákona.

Postup podle § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků shledal Nejvyšší správní soud zákonný, přičemž žalovaný se vypořádal se všemi zákonem stanovenými skutečnostmi a Městský soud v Praze vše správně vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že je-li odvolání odůvodněno tak, že nebyly dodrženy zákonné podmínky pro stanovení daně za použití pomůcek, je povinností odvolacího orgánu, pokud nevyhoví odvolání v plném rozsahu, se s těmito důvody odvolatele vypořádat podle věty druhé § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, a to v mezích věty první odstavce 5 téhož paragrafu.

Ustanovení § 50 odst. 5 a 7 zákona o správě daní a poplatků zní následovně:

5) Směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o dani stanovené podle pomůcek nebo o dani sjednané za řízení, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně. Shledá-li odvolací orgán, že tyto zákonné podmínky byly dodrženy, odvolání pro jeho neodůvodněnost zamítne. V opačném případě rozhodnutí změní nebo zruší. Zjistí-li, že jsou u správce daně prvního stupně podmínky pro rozhodnutí podle § 49 odst. 1, vrátí věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správci daně prvního stupně.

7) Rozhodnutí o odvolání musí být odůvodněno, pokud se v něm nevyhovuje odvolání v plném rozsahu. V odůvodnění se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými.

Ze znění tohoto zákonného textu i podle názoru Nejvyššího správního soudu plyne, že v případě, kdy byla finančním úřadem stanovena daňová povinnost za použití pomůcek a proti takovému rozhodnutí bylo podáno odvolání, potom odvolací orgán zkoumá pouze to, zda byly dodrženy zákonem stanovené podmínky pro použití tohoto způsobu stanovení daně (věta první § 50 odst. 5). Z věty druhé tohoto zákonného ustanovení potom vyplývá, že pokud odvolací orgán shledá, že byly zákonem stanovené podmínky dodrženy, odvolání pro jeho nedůvodnost zamítne. Naopak v případě, že odvolací orgán zjistí, že zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek splněny nebyly, odvoláním napadené rozhodnutí změní nebo zruší (věta třetí § 50 odst. 5). Z toho potom vyplývá, že v těchto případech, t. j. v odvolacím řízení proti rozhodnutí, jímž byla stanovena daňová povinnost za použití pomůcek, již nemůže přicházet v úvahu věta druhá § 50 odst. 7 citovaného zákona, t. j. že je třeba se vypořádat se všemi důvody uvedenými v odvolání. Tím by byla popřena funkce posláni § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, v jehož smyslu musí odvolací orgán právě tehdy, *je-li odvolání odůvodněno tak, že nebyly dodrženy zákonné podmínky pro stanovení daně za použití pomůcek*, meritorně zkoumat *dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně*. To, že zákon stanoví, že odvolací orgán přitom zkoumá *pouze* dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně, je výrazem skutečnosti, že již samotné zjištění příp. nedodržení zákonných podmínek, pro použití tohoto způsobu stanovení daně musí bez dalšího vést ke změně nebo ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí.

To tedy znamená, že ustanovení § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků je skutečně, tak jak uvedl Městský soud v Praze, ve vztahu k dalším ustanovením § 50 tohoto zákona ustanovením speciálním. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem plně ztotožňuje a proto námitce stěžovatele, že Městský soud v Praze nesprávně vyložil režim § 50 zákona o správě daní a poplatků, a rozhodnutí žalovaného měl shledat nepřezkoumatelným, nepřisvědčil.

Obdobně ani další námitce stěžovatele, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil namítanou absenci údaje o doměřeném rozdílu na daňovém základu ve výroku rozhodnutí, jako základní náležitosti výroku platebního výměru podle § 32 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 46 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků (přičemž stěžovatel považuje za irelevantní, že rozpis je v daném případě uveden na dalším listě bez razítka a podpisu oprávněné osoby), pro kterou stěžovatel považuje toto rozhodnutí za nicotné, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud naopak dává za pravdu Městskému soudu v Praze, který uvedl, že relevantní ustanovení (§ 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků) stanoví, že povinnými náležitostmi rozhodnutí jsou: označení oprávněného správce daně, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, případně i číslo platebního výměru, datum podpisu rozhodnutí, které je dnem vydání rozhodnutí, přesné označení příjemce rozhodnutí, *pod písm. d) výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky, na něž má být částka zaplacená, dále lhůta plnění, poučení o místu, době a formě podání opravného prostředku s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku a vlastnoruční podpis pověřeného pracovníka správce daně s uvedením jména, příjmení a funkce a otisk úředního razítka se státním znakem; tuto náležitost lze nahradit zaručeným elektronickým podpisem pracovníka a jeho kvalifikovaným certifikátem, přičemž z citovaného písm. d) nevyplývá, že by výrok rozhodnutí o doměření daně nutně musel obsahovat i údaj o doměřeném rozdílu na daňovém základu. Městský soud v Praze dále správně uvedl, že tuto náležitost výroku rozhodnutí nelze dovozovat*

ani z ustanovení § 46 odst. 8 zákona a správě daní a poplatků, které stanoví, že v *odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru lze napadat jen doměřený rozdíl na daňovém základu a na dani*, když zákon to, že takovýto údaj má být nezbytnou náležitostí výroku, výslovně nestanoví. Za dostatečné Městský soud v Praze považoval to, že údaj o doměřeném rozdílu na daňovém základu je z dodatečného platebního výměru, jehož nedílnou součástí je další samostatný list, zřejmý.

S těmito závěry Městského soudu v Praze se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s tím, že ani podle jeho názoru nemusí předmětný výrok o doměření daně obsahovat i jmenovitý údaj kvantifikující zjištěný rozdíl v daňovém základu. Je však nutné, aby z výroku bylo zřejmé, že jde o dodatečné vyměření daně, a aby z dalšího obsahu platebního výměru bylo zřejmé, z jaké částky, t. j. při jakém rozdílu v daňovém základu, byla daň doměřena.

V předmětném dodatečném platebním výměru je uveden výrok o doměřeném rozdílu na dani, který zcela odpovídá § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků (*s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, proto, že jde o peněžité plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky, na něž má být částka zaplacená*). V rámci výroku je současně uvedena věta: „*Rozpis základu daně a daň jsou uvedeny na dalším listě (listech)*“, a tento rozpis je skutečně také uveden na připojeném listu, označeném jako list č. 2, s uvedeným číslem jednacím. Tzn., že údaj o rozdílu v daňovém základu v dodatečném platebním výměru uveden je, a to v rámci jeho „rozpisu ve spojení s rozpisem doměřované daně“, a to na dalším samostatném listu, který je deklarovanou i faktickou součástí platebního výměru.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud jen doplňuje, že i z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud je v platebním výměru uveden odkaz na druhý řádně označený list, je tento plnohodnotnou součástí platebního výměru. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2004, č. j. 7 Afs 4/2003 - 52, kde bylo uvedeno: „*Dodatečný platební výměr, v jehož výroku je uvedeno, že rozpis základu daně a daň jsou uvedeny na dalším listě, který je očíslován a označen číslem jednacím rozhodnutí, není v rozporu s požadavky na základní náležitosti rozhodnutí podle ustanovení § 32 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona č. 323/1993 Sb., a je platný.*“

Po porovnání všech námitek a jich doplňujících tvrzení stěžovatele obsažených v kasační stížnosti s významem jednotlivých důvodů, pro které lze kasační stížnost podat, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nedošlo. Z procesní opatrnosti se Nejvyšší správní soud zabýval i případným naplněním jiného stížnostního důvodu upraveného v § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy písm. b), c) a d), kdy porovnával tvrzení stěžovatele i s dopady těchto ustanovení, avšak ani naplnění jiného stížnostního důvodu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Účastníkům nebyla přiznána v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. a ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a stěžovatel neměl v řízení úspěch.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. 9. 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu